

Sygn. akt I C 198/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wioletta Sychniak

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej Justyna Kucharska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2019 r.

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko M. M. (1)

o naruszenie posiadania

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powódki M. C. na rzecz pozwanego M. M. (1) kwotę 337 (trzysta trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 198/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 marca 2018 r. M. C. wniosła o:

- nakazanie M. M. (1) w trybie art. 344 k.c. przywrócenia powódce współposiadania pokoju, znajdującego się w budynku mieszkalnym położonym w Ł. przy ul. (...) (pokoju na pierwszym piętrze na wprost łazienki) oraz zakazanie naruszenia tego współposiadania w przyszłości,
- zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu M. C. wskazała, że ona oraz M. M. (2) są współwłaścicielami wskazanej w petitum pozwu nieruchomości. Powódka 25 kwietnia 2017 r. pojechała na wycieczkę zagraniczną i po powrocie do domu, w dniu 3 maja 2017 r., zastała wymieniony zamek w drzwiach jednego z pokoi i zamknięte drzwi na klucz. Wielokrotnie prosiła pozwanego (swojego byłego partnera życiowego) o otwarcie drzwi, jednak pozwany do chwili obecnej zamyka te drzwi na klucz, którego nie udostępnia powódce. W pokoju znajdują się meble powoda. Do 25 kwietnia 2017 r. powódka swobodnie korzystała z tego pokoju, m.in. w nim sprzątała. W pokoju tym znajduje się nadto klucz na strych, do którego z powyżej wskazanych przyczyn powódka również nie ma dostępu.

(pozew – k. 3-4)

W odpowiedzi na pozew M. M. (1) wniosł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o przekazanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi - do sprawy I Ns 534/17. Równocześnie wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że pomiędzy stronami toczy się postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi o zniesienie współwłasności (sygn. akt I Ns 534/17), które obejmuje pomieszczenie będące przedmiotem roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie. Według aktualnie zajmowanego w ww. postępowaniu przez M. C. stanowiska, wnosi ona o przyznanie nieruchomości na wyłączną własność uczestnika.

Pozwany zaprzeczył, aby naruszał w jakikolwiek sposób prawo do współposiadania pokoju znajdującego się w budynku mieszkalnym położonym w Ł. przy ul. (...). Powódka nie wyrażała kiedykolwiek chęci wejścia do tego pokoju, który stanowi prywatny gabinet pozwanego. W pokoju znajdują się jedynie rzeczy stanowiące jego własność. Nie ma tam żadnych rzeczy powódki, które znajdują się w innym pokoju, przeznaczonym tylko i wyłącznie do jej użytku – taka była dorozumiana umowa między stronami postępowania. W przedmiotowym pokoju nie ma klucza na strych. Powódka nigdy nie sprzątała w tym pokoju. Ponadto, w postępowaniu o sygn. akt I Ns 534/17 powódka wniosła o zabezpieczenie wniosku przez podział quo ad usum poprzez przyznanie przedmiotowego pomieszczenia uczestnikowi.

Pozwany wyjaśnił, że przyczyną zamknięcia przez niego spornego pokoju na klucz było zachowanie powódki, która (co pozwany ustalił przy pomocy prywatnego detektywa) była odpowiedzialna za tajemnicze zniknięcia przesyłek adresowanych do pozwanego. Aktualnie toczy się postępowanie karne o czyn z art. 267 § 1 k.k. i art. 268 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. pod nadzorem Prokuratury Okręgowej w Łodzi o sygn. akt I PO I D. 157.2018. **(odpowiedź na pozew – k. 15-19)**

W piśmie złożonym na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego, jakoby kradła pozwanemu jakieś ruchomości bądź dokumenty. Podniosła, że traktuje to jako publiczne znieważenie, które znajdzie swój prolog w stosownym postępowaniu karnym i cywilnym. W Prokuraturze Rejonowej dla Łodzi-Widzewa w Ł. w sprawie o sygn. akt PR I Ds. 318.2018 toczy się postępowanie w przedmiocie znęcania się przez M. M. (1) nad M. C. i ich małoletnim dzieckiem oraz w przedmiocie molestowania seksualnego, a nadto postępowanie o sygn. akt PR I Ds. 672.2018 w przedmiocie bezprawnego inwigilowania powódki systemem (...). Wskazała, iż sąd uwzględnił jej wniosek o zabezpieczenie złożony w postępowaniu o zniesienie współwłasności o sygn. akt I Ns 534/17 w zakresie nakazania M. M. (1) zaniechania używania ruchomości stanowiących jej wyłączną własność, a oddalił wniosek w zakresie nakazania uczestnikowi opróżnienia domu oraz tymczasowego podziału domu quo ad usum. Wnioskodawczyni proponowała we wniosku przyznanie uczestnikowi do wyłącznego używania pokoju, który pozwany zamyka od maja 2017 r., ale wniosek ten nie został uwzględniony, stąd zasadność roszczenia o przywrócenie posiadania.

Na rozprawie w dniu 29 maja 2019 roku powódka pisemnie sprecyzowała powództwo poprzez uszczegółowienie opisu przedmiotu sporu jako pokoju na pierwszym piętrze budynku (w projekcie domu opisanym jako poddasze) o pow. 16,7 m² (w projekcie sypialnia nr 3).

Ponadto strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

(pisma – k. 54-55, 102, protokoły rozpraw: zapis na płycie k. 60, adnotacja 00:00:55-00:02:36, 00:55:13-00:55:33; protokół skrócony – k. 58-59v, protokół pisemny – k. 104-105)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. C. i M. M. (1) pozostawali w konkubinacie. Są współwłaścicielami nieruchomości, położonej w Ł. przy ul. (...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym, którą wspólnie zamieszkiwali. Na piętrze domu znajdowały się między innymi dwa pokoje, z których jeden użytkowany był przez M. C., a drugi, znajdujący się naprzeciw łazienki, przez M. M. (1). W pomieszczeniach tych urządzone zostały gabinety i przechowywane były przedmioty należące odpowiednio do powódki i pozwanego. Pomimo tego strony mogły swobodnie wchodzić do wszystkich pomieszczeń, zarówno wykorzystywanych głównie przez powódkę, jak i przez pozwanego. Pozostałe pomieszczenia użytkowali wspólnie.

M. C. i M. M. (1) rozstali się. Kiedy 3 maja 2017 r. M. C. wróciła z wycieczki zagranicznej do domu przy ul. (...) w Ł., zastała pokój stanowiący gabinet M. M. (1) zamknięty na klucz. Podczas jej nieobecności, zamek w drzwiach tego

pomieszczenia został wymieniony. W związku z powyższym, M. C. utraciła dostęp do przedmiotowego pomieszczenia. **(okoliczności bezsporne)**

M. C. wyprowadziła się z ww. nieruchomości. Nadal mieszka tam M. M. (1).

Powódka posiada klucze do nieruchomości i ma do niej dostęp, poza pokojem zamkniętym przez M. M. (1). **(okoliczności bezsporne)**

M. C. złożyła do tutejszego Sądu wniosek o zniesienie współwłasności ww. nieruchomości. Postępowanie zostało zarejestrowane pod sygn. akt I Ns 534/17. We wniosku powódka wniosła o zniesienie współwłasności poprzez przyznanie nieruchomości na jej wyłączną własność ze stosowną spłatą na rzecz uczestnika, a także o zabezpieczenie roszczenia na czas trwania postępowania. Jako sposób zabezpieczenia wnioskodawczyni wskazała zobowiązanie uczestnika do opuszczenia ww. nieruchomości, względnie tymczasowy podział domu quo ad usum poprzez m.in. przyznanie wnioskodawczyni do użytkowania na wyłączność znajdujących się na piętrze domu sypialni oraz przylegających do niej łazienki i garderoby, jak również gabinetu, zaś uczestnikowi postępowania – znajdującego się na piętrze domu pokoju, który od maja 2017 r. zamyka na klucz i w którym składa swoje rzeczy, pozostałe pomieszczenia pozostawiając do wspólnego użytkowania na zasadach wzajemnego poszanowania współposiadania. Wniosek o zabezpieczenie roszczenia został prawomocnie oddalony przez Sąd.

Ponowny wniosek o zabezpieczenie roszczenia o zniesienie współwłasności złożony przez M. C., w którym również wniosła o podział do używania ww. domu poprzez m.in. przyznanie uczestnikowi postępowania zajmowanego przez niego, znajdującego się na piętrze domu pokoju, również został oddalony przez Sąd.

(okoliczności bezsporne, kopia wniosku o zniesienie współwłasności – k. 25-33, wniosek o zabezpieczenie – k. 34-38; postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt I Ns 534/17 – k. 22-24)

W 2017 r. M. M. (1) zwrócił się do prywatnego detektywa o potwierdzenie hipotezy o przyjmowaniu adresowanych do niego przesyłek pocztowych przez M. C..

(okoliczność bezsporna, raport z realizacji usługi detektywistycznej – k. 42-44)

Strony pozostają w silnym konflikcie. Pomiedzy nimi toczą się liczne postępowania karne i cywilne. Z wniosku M. C. zostało wszczęte postępowanie sądowe o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (sygn. akt I Ns 534/17), postępowanie karne przeciwko M. M. (1) o popełnienie przestępstwa znęcania się nad M. C. i małoletnim dzieckiem oraz molestowania seksualnego (PR I Ds. 672.2018), o popełnienie przestępstwa polegającego na bezprawnym inwigilowaniu powódki systemem (...) (...) Z wniosku M. M. (2) zostało wszczęte przeciwko M. C. postępowanie karne o czyn z art. 267 § 1 k.k. i art. 268 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (sygn. akt I PO I D.(...)).

(okoliczności bezsporne, pismo Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2018 r. – k. 41)

Od marca 2018 roku M. C. nie korzysta z domu, ale od czasu do czasu go odwiedza. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności, przyznanych przez obydwie strony w trakcie trwania postępowania, tj. w pozwie, odpowiedzi na pozew, piśmie powódki w toku postępowania oraz w trakcie wyjaśnień złożonych na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019 r. Zwrócić w tej mierze należy uwagę na treść art. 212 § 1 k.p.c., który nakazuje sądowi dążenie na rozprawie przez zadawanie pytań stronom do tego, aby przytoczyły lub uzupełniły twierdzenia lub dowody na ich poparcie oraz udzieliły wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nie praw lub roszczeń. W ten sam sposób sąd dąży do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które są sporne. W przedmiotowej sprawie pomiędzy stronami nie było sporu co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, w związku z czym sąd dokonał ustaleń biorąc pod uwagę twierdzenia stron przedstawione w toku postępowania. Ponadto, sąd oparł się na kopiach dokumentów złożonych przez pozwanego do

akt sprawy, których wiarygodności i rzetelności sporządzenia nie kwestionowała powódka, tj. wniosku o zniesienie współwłasności wraz z wnioskiem o zabezpieczenie roszczenia, wniosku o zabezpieczenie postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 15 maja 2018 r., raportu z realizacji usługi detektywistycznej, pisma Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2018 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił wnioski pozwanego: o przesłuchanie stron z ograniczeniem do przesłuchania strony pozwanej, jak i przesłuchanie obu stron na okoliczności dotyczące uzgodnień co do sposobu korzystania ze spornego pokoju. Dowód ten miałby bowiem zostać przeprowadzony na okoliczności niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc wbrew dyspozycji art. 227 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 344 § 1 k.c., przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. § 2 powołanego artykułu wprowadza termin zawity, w ciągu którego roszczenie przysługuje, tj. termin roku od chwili naruszenia. Zgodnie z art. 346 k.c., roszczenie o ochronę posiadania nie przysługuje w stosunkach pomiędzy współposiadaczami tej samej rzeczy, jeżeli nie da się ustalić zakresu współposiadania.

W realiach rozstrzyganej sprawy bezspornie obie strony są współposiadaczami nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), zabudowanej domem jednorodzinny, w którym znajduje się sporny pokój. Ich uprawnienie do współposiadania nieruchomości wynika z art. 206 k.c.

Bezspornie pozwany w maju 2017 roku wymienił zamek w drzwiach spornego pomieszczenia: zamienił zamek otwierany ogólnie dostępnymi kluczami na zamek, do którego tylko on ma klucze i do którego powódka kuczy nie posiada. Zachowanie pozwanego można ocenić jako naruszenie zakresu współposiadania powódki opisanej wyżej nieruchomości. Niewątpliwie bowiem, co sama powódka potwierdziła, nadal ma ona dostęp do nieruchomości i domu mieszkalnego. Może swobodnie dostać się do wszystkich pomieszczeń poza pokojem opisywanym jako gabinet pozwanego (w projekcie domu opisanym jako „sypialnia 3”). Zamknięcie ww opisanego pomieszczenia nie uniemożliwiło powódce dostępu do całego domu, do innych w nim pomieszczeń. Powódka nie ma dostępu tylko o tego pomieszczenia.

Podkreślenia wymaga, że pozwany przyznał okoliczność wymiany zamka na nowy, brak udostępnienia powódce kluczy do tego zamka oraz odmówił dobrowolnego wydania kluczy do zamka w drzwiach.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że co do zasady powódce przysługiwało roszczenie o przywrócenie naruszonego posiadania z uwagi na spełnienie przez nią przesłanek z art. 344 k.c. Wystąpiła do sądu z roszczeniem przed upływem rocznego terminu zawitego (pozwany uniemożliwił jej wstęp do pomieszczenia w domu przy ul. (...) w Ł. w dniu 3 maja 2017 r., a pozew został wniesiony do Sądu w dniu 29 marca 2018 r.).Pozwany wymieniając zamek w drzwiach do pokoju naruszył współposiadanie powódki, a okoliczność powyższa (wymiana zamka i brak posiadania do niego klucza przez powódkę) jest bezsporna.

Bez znaczenia przy tym jest okoliczność, na którą powoływał się pozwany, tj. podział pomiędzy uprawnionymi pomieszczeń w domu do korzystania i wydzielenie spornego pokoju do wyłącznego korzystania przez pozwanego. Zgodnie z przytoczonym powyżej przepisem art. 344 § 1 k.c., roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym. W sprawach o naruszenie posiadania sąd nie bada ani prawa, ani dobrej wiary pozwanego (art. 478 k.p.c.). Nie zachodzi w niniejszej sprawie sytuacja objęta dyspozycją z art. 346 k.c., kiedy uwzględnienie takiego żądania nie byłoby możliwe.

Pomimo to powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 5 k.c.

Zgodnie z tym przepisem, nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W judykaturze Sądu Najwyższego dopuszcza się możliwość oddalenia powództwa wniesionego na podstawie art. 344 k.c. z powołaniem na regulację z art. 5 k.c. (por. wyrok z dnia 28 lipca 1970 r. III CRN 172/70, LEX nr 520100461; wyrok z dnia 28 listopada 1967 r. I PR 415/67, LEX nr 520098311; wyrok z dnia 6 maja 1974 r. III CRN 79/74, LEX nr 520101182). Wskazana regulacja powinna być jednakże stosowana wyjątkowo, gdy dane roszczenie pozostaje w rażącej sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub z zasadami współżycia społecznego.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające ocenę powództwa jako pozostającego w sprzeczności z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem.

Należy zwrócić uwagę, że niniejsza sprawa jest kolejną z wielu, które toczą się z udziałem stron i zostały przez nie zainicjowane. Przy tym ich spór rozgorzał na gruncie postępowania o zniesienie współwłasności nieruchomości, ale przeniósł się na inne obszary i zaowocował rozpoczęciem spraw rodzinnych, karnych i także sprawy niniejszej. Co istotne powódka może korzystać z nieruchomości stanowiącej współwłasność stron, ale od pewnego czasu z niej nie korzysta. Przy tym przyczyną decyzji powódki nie było bynajmniej samowolne zamknięcie przez pozwanego jednego z pomieszczeń w domu, ale inne okoliczności pozostające poza przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Powódka aktualnie ma inne miejsce pobytu, ale pozwany nadal zamieszkuje w nieruchomości wspólnej, która stanowi jego centrum życiowe. Poza przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie jest ocena, czy wzajemne zarzuty i oskarżenia stron są prawdziwe i uzasadnione. Niewątpliwie jednak strony w najmniejszym stopniu nie mają do siebie zaufania, co wyraźnie prezentowały w toku niniejszego sporu. Zatem potrzeba pozwanego uzyskania we wspólnym domu jednego pomieszczenia, w którym mógłby z wyłączeniem powódki przechowywać swoje rzeczy i czuć się swobodnie, jest zrozumiała. Powódka nie ma potrzeby korzystania z tego pomieszczenia i brak dostępu do niego nie uniemożliwia jej korzystania z innych pomieszczeń i z domu jako takiego. Uzyskanie dostępu do spornego pomieszczenia nie jest warunkiem umożliwienia korzystania z domu i powódka nie zamierza z niego korzystać (z uwagi na zarzuty stawiane pozwanemu). W istocie powódce nie tyle chodzi o odzyskanie utraconego posiadania pokoju (który w głównej mierze był dotychczas wykorzystywany przez pozwanego) i umożliwienie korzystania z niego, lecz do pozbawienia pozwanego swobody i komfortu korzystania z domu poprzez uniemożliwienie korzystania choćby z jednego pomieszczenia z wyłączeniem powódki.

Ocena całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy doprowadziła Sąd do przekonania, iż uwzględnienie żądania powódki nie stanowiłoby w istocie ochrony jej uzasadnionego interesu, a stanowiłoby znaczne pogorszenie sytuacji pozwanego i naruszenie jego prawa do prywatności. Żądanie powódki przywrócenia jej posiadania – jako stanowiące nadużycie prawa podmiotowego - nie korzysta z ochrony przewidzianej w art. 344 k.c. Dlatego też, powództwo w przedmiotowej sprawie podlegało w oparciu o art. 5 k.c. oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powództwo zostało oddalone w całości, a zatem na powódce spoczywa ciężar poniesienia powstałych w toku procesu kosztów. Z tego względu Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w sprawie w wysokości 337 zł, na co składa się koszt ustanowienia pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 320 zł (§ 5 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U.2015.1800 z dnia 2015.11.05) oraz kwota 17 zł tytułem uiszczonej przez pełnomocnika opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, Dz.U.2015.783 t.j. z dnia 2015.06.11).